Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
P. MENGOZZI
представено на 6 декември 2016 година[1]

Дело C-690/15

Wenceslas de Lobkowicz
срещу
Ministère des Finances et des Comptes publics

(Преюдициално запитване, отправено от Cour administrative d'appel de Douai (Франция)

„Преюдициално запитване — Свободно движение на работници — Длъжностно лице на Европейския съюз — Задължително осигуряване по социалноосигурителната схема на институциите на Европейския съюз — Финансиране на националните социалноосигурителни обезщетения — Доходи от недвижимо имущество — Облагане — Обща социална вноска (CSG) — Социална удръжка — Допълнителни вноски“

I – **Въведение**

1. Допуска ли правото на Съюза на длъжностно лице на Европейския съюз да се начисляват социални вноски и удръжка в държавата членка, в която то е местно лице за данъчни цели, върху получените от него в тази държава членка доходи от недвижимо имущество?

2. Това е накратко въпросът, отправен от Cour administrative d'appel de Douai (Апелативен административен съд Дуе) в настоящото дело.

3. Запитването се вписва в рамките на спор между г-н Wenceslas de Lobkowicz, длъжностно лице на Европейската комисия, пенсионирано от 2016 г., и ministère des Finances et des Comptes publics (Министерство на финансите и бюджета) (Франция) във връзка с начислените на това лице социални вноски и удръжка за периода 2008—2011 г. върху получени във Франция доходи от недвижимо имущество.

4. Както е видно от мотивите на преюдициалното запитване, то се вписва и в духа на решение от 26 февруари 2015 г., de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123), с което Съдът по същество е постановил, че на работник с нидерландско гражданство, който за данъчни цели е местно за Франция лице и попада в приложното поле на Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността[2], не могат да се начисляват в тази държава членка социални вноски и удръжки, отчасти идентични и отчасти аналогични на разглежданите в настоящото дело, върху доходите от имуществото му.

1 — Език на оригиналния текст: френски.

2 — В редакцията му, изменена и актуализирана с Регламент (ЕО) № 118/97 на Съвета от 2 декември 1996 г. (ОВ L 28, 1997 г., стр. 1), изменен с Регламент (ЕО) № 1606/98 на Съвета от 29 юни 1998 г. (ОВ L 209, 1998 г., стр. 1).

5. По същество запитващата юрисдикция всъщност приканва Съда да се произнесе дали възприетото в решение от 26 февруари 2015 г., de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123), е приложимо към положението на длъжностно лице на Съюза, за което е безспорно, че не попада в приложното поле на Регламент № 1408/71.

II – **Правна уредба**

A– *Правото на Съюза*

6. Съгласно член 12 от Протокол (№ 7) за привилегиите и имунитетите на Европейския съюз, приложен към ДЕС, ДФЕС и ЕОАЕ (наричан по-нататък „Протоколът“), длъжностните лица и другите служители на Съюза подлежат на данъчно облагане в полза на Съюза върху изплащаните им от Съюза заплати, надници и възнаграждения. Те се освобождават от националните данъци върху заплатите, надниците и възнагражденията, които са им били изплатени от Съюза.

7. Член 13, първа алинея от Протокола гласи, че за целите на прилагането на данъка върху дохода, на имуществения данък и на данъка върху наследството, както и за целите на прилагането на конвенциите за избягване на двойното данъчно облагане, сключени между държавите — членки на Съюза, длъжностните лица и другите служители на Съюза, които единствено поради изпълнение на задълженията си в служба на Съюза установяват своето пребиваване на територията на държава членка, различна от тази на тяхното местоживеене за данъчни цели, по времето, когато са постъпили на работа в Съюза, се счита, че са запазили местоживеенето си в последната държава.

8. Съгласно член 14 от Протокола схемата за социалноосигурителните обезщетения на длъжностните лица и другите служители на Съюза се определя чрез регламенти.

9. Регламент (ЕИО, Евратом, ЕОВС) № 259/68 на Съвета от 29 февруари 1968 година относно определяне на Правилника за длъжностните лица и Условията за работа на други служители на Европейските общности и относно постановяване на специални мерки, временно приложими за длъжностните лица на Комисията[3], изменен с Регламент (ЕО, Евратом) № 1240/2010 на Съвета от 20 декември 2010 година[4] (наричан по-нататък „Правилникът“), предвижда по-специално че длъжностните лица се осигуряват по общите социалноосигурителна и пенсионна схеми на институциите на Европейския съюз.

10. Дял V, глава 2 („Социално осигуряване“) от Правилника, уточнява в членове 72—84 размера на вноската — изразена в процент от основната заплата — с която длъжностните лица участват във финансирането на различните рискове, покрити от общите схеми. В същата глава от Правилника се изброяват социалните и пенсионните обезщетения, от които се ползват длъжностните лица и членовете на техните семейства.

11. Член 4 от Регламент № 1408/71 предвижда, че този регламент се прилага за цялото законодателство, което се отнася до следните клонове на социална сигурност: обезщетения за болест и майчинство; обезщетения за инвалидност, включително обезщетенията за поддържане или подобряване на способността за печалба на доходи; обезщетения за старост; обезщетения за преживели лица; обезщетения за трудови злополуки и професионална болест; помощи при смърт; обезщетения за безработица; семейни обезщетения.

3 — ОВ L 56, 1968 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 8, стр. 12.

4 — ОВ L 338, 2010 г., стр. 7.

12. Член 13, параграф 1 от Регламент № 1408/71 гласи, че съгласно членове 14в и 14е лицата, за които се прилага настоящият регламент, са подчинени на законодателството само на една-единствена държава членка. В член 13, параграф 2, буква а) от Регламент № 1408/71 се уточнява по-специално че ако не следва друго от разпоредбите на членове 14—17, лице, което е нает на работа на територията на една държава членка, е подчинено на законодателството на тази държава, дори и ако пребивава на територията на друга държава членка.

13. Считано от 1 май 2010 г., този регламент е заменен с Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координация на системите за социална сигурност [5], чиито членове 3 и 11 по същество съответстват на членове 4 и 13 от Регламент № 1408/71.

Б – *Френското право*

14. Съгласно член L. 136-6 от Кодекса за социална сигурност (Code de la sécurité sociale) в приложимата за фактите по главното производство редакция физическите лица, които за целите на данъчното облагане са местни за Франция лица по смисъла на член 4 B от Общия данъчен кодекс (Code général des impôts), заплащат вноска върху доходите от имущество, изчислена въз основа на нетната сума, която се взема предвид при определяне на данъка върху доходите; тази вноска се начислява по-конкретно върху доходите от недвижимо имущество.

15. Съгласно приложимата за фактите по главното производство редакция на член 1600-0 C от Общия данъчен кодекс, който е сред разпоредбите на този кодекс, посветени на „[о]бщата социална вноска, събирана в полза на Caisse nationale d'allocations familiales (Национална каса за семейни помощи), на Fonds de solidarité vieillesse (Фонд за солидарност с възрастните хора) и на задължителните здравноосигурителни схеми (contribution sociale généralisée, наричана по-нататък „CSG“)“, физическите лица, които за целите на данъчното облагане са местни за Франция лица по смисъла на член 4 B, заплащат — както се предвижда в член L. 136-6 от Кодекса за социална сигурност — вноска върху доходите от имущество, изчислена въз основа на нетната сума, която се взема предвид при определяне на данъка върху доходите, като тази вноска се начислява по-конкретно върху доходите от недвижимо имущество.

16. Съгласно член 1600-0 F bis от Общия данъчен кодекс в редакцията му, приложима за фактите по главното производство, на тези лица освен това се начислява „социална удръжка“ от 2 % върху същите доходи съгласно член L. 245-14 от Кодекса за социална сигурност, допълнителна вноска от 0,3 % съгласно член L. 14-10-4 от Кодекса за социалното подпомагане и семействата (Code de l'action sociale et des familles) и допълнителна вноска от 1,1 % съгласно член L.262-24 от Кодекса за социалното подпомагане и семействата.

III – **Спорът по главното производство, преюдициалният въпрос и производството пред Съда**

17. Г-н de Lobkowicz, който е френски гражданин, е бил длъжностно лице на служба в Европейската комисия от 1979 г. до датата на пенсионирането си, а именно 1 януари 2016 г. Съгласно дял V, глава 2 от Правилника, и по-специално член 72 от него, той е задължително социално осигурен по схемата за социално осигуряване на длъжностните лица и служителите на Съюза.

5 — ОВ L 166, 2004 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 82 и поправка в ОВ L 33, 2008 г., стр. 12.

18. Съгласно член 13 от Протокола г-н de Lobkowicz за данъчни цели е местно за Франция лице. Там той получава доходи от недвижимо имущество, върху които за периода 2008—2011 г. са начислени CSG, вноската за изплащане на социалния дълг (contribution pour le remboursement de la dette sociale, наричана по-нататък „CRDS“), социалната удръжка от 2 % и допълнителните към тази удръжка вноски от 0,3 % и 1,1 %.

19. След отказа на администрацията да удовлетвори искането му за освобождаване от плащането на посочените вноски и посочената удръжка г-н de Lobkowicz подава жалба до Tribunal administratif de Rouen (Административен съд Руан) (Франция).

20. С решение от 13 декември 2013 г. този съд прекратява производството по отношение на сумите във връзка със CRDS, тъй като те междувременно са били възстановени от администрацията[6], и отхвърля исканията на г-н de Lobkowicz в останалата им част.

21. Г-н de Lobkowicz подава жалба срещу това решение пред Cour administrative d’appel de Douai (Апелативен административен съд Дуе).

22. Запитващата юрисдикция отбелязва на първо място, че въпросните вноски и удръжка представляват данъчно облагане по смисъла на националното право, така че тяхната дължимост не може да бъде оспорена с обстоятелството, че г-н de Lobkowicz не получава никаква пряка насрещна престация във връзка с тях.

23. По-нататък тя припомня, че макар от решението на Съда от 26 февруари 2015 г., de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123) да е видно, че данъците върху доходите от имущество, които имат пряка и релевантна връзка с някои от клоновете на социалната сигурност, попадат в приложното поле на Регламенти № 1408/71 и № 883/2004, длъжностните лица на Съюза и членовете на семействата им, които са задължително социално осигурени по социалноосигурителната схема на институциите на Европейския съюз, не могат да бъдат квалифицирани като „работници“ по смисъла на тези регламенти[7]. Следователно член 13 от Регламент № 1408/71 и член 11 от Регламент № 883/2004 не били приложими за тях.

24. Накрая, дори да се допусне, че длъжностно лице на Европейския съюз има качеството „работник“ по смисъла на разпоредбите на член 45 ДФЕС, запитващата юрисдикция подчертава, че този член не предписва никакъв общ критерий за разпределянето на правомощията между държавите членки и институциите на Съюза, що се отнася до финансирането на социалноосигурителните обезщетения или на специалните обезщетения, независещи от вноски.

25. При тези условия запитващата юрисдикция решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Има ли принцип на правото на Съюза, който да е пречка на длъжностно лице на Европейската комисия да се начисляват [CSG], социалната удръжка и допълнителните към тази удръжка вноски от 0,3 % и 1,1 % върху доходи от недвижимо имущество, получени в държава — членка на Европейския съюз?“.

6 — От представеното от г-н de Lobkowicz становище е видно, че освобождаването от заплащане на сумите във връзка със CRDS е следствие от изменението на член L. 136-1 от Кодекса за социална сигурност, както и от решението на френския Conseil d’État (Държавен съвет) от 4 май 2011 г., Ministre du Budget/Cousin (ECLI:FR:CESSR:2011:330551.20110504), в което тази юрисдикция постановява, че CRDS се начисляват, включително върху доходите от имуществото, само на лицата, които за данъчни цели са местни за Франция и се осигуряват по задължителна френска здравноосигурителна схема. Същевременно изглежда, че последният критерий е резултат на „законодателно недоглеждане“ и е изоставен в Закона за финансите в областта на социалната сигурност за 2012 г. (loi de finances de la sécurité sociale pour l’années 2012), неприложим към фактите по главното производство: вж. в това отношение доклада Matt, J. L. Impôt sur le revenu, Contribution sociale généralisée: Quelle réformes? — Conseil des prélèvements obligatoires. Paris 2015, p. 15, достъпен на интернет страница: https://www.ccomptes.fr/

7 — В това отношение запитващата юрисдикция се позовава на решение от 3 октомври 2000 г., Ferlini (C-411/98, EU:C:2000:530) относно тълкуването на Регламент № 1408/71.

26. Г-н de Lobkowicz, френското правителство и Комисията представят писмени становища по този въпрос. На основание член 16, трета алинея от Статута на Съда на Европейския съюз френското правителство отправя искане Съдът да заседава по настоящото дело в голям състав. Устните становища на г-н de Lobkowicz, френското правителство и Комисията са изслушани в съдебното заседание от 18 октомври 2016 г.

IV – **Анализ**

A– *По допустимостта на преюдициалното запитване и преформулирането на отправения до Съда въпрос*

27. Френското правителство поддържа, че преюдициалното запитване е явно недопустимо, доколкото запитващата юрисдикция била поставила въпрос във връзка с член 45 ДФЕС, без да уточни нито гражданството на жалбоподателя по главното производство, нито дали последният е упражнил правото си на свободно движение.

28. Според мен това възражение не може да бъде прието.

29. Вярно е, че в рамките на сътрудничеството, установено с член 267 ДФЕС, националният съд следва да определи фактическия и правен контекст, в който се вписват поставените от него въпроси, или най-малкото да обясни фактическите хипотези, на които те се основават [8].

30. Както Съдът многократно е припомнял, това изискване преследва двойна цел. От една страна, да му даде възможност да предостави тълкуване на правото на Съюза и отговор, които да са полезни на запитващата юрисдикция. От друга страна, да даде на правителствата на държавите членки и на останалите заинтересовани възможност да представят становища съгласно член 23 от Статута на Съда на Европейския съюз, тъй като в съответствие с тази разпоредба на заинтересованите се съобщават само актовете за преюдициално запитване [9].

31. В случая отправеното запитване изобщо не страда от пороците, които сочи френското правителство. Освен това случаят по главното производство не е свързан с територията само на една държава членка, за да откаже Съдът да отговори на поставения въпрос.

32. Действително, подобно на френското правителство, приемам, че самото качество „длъжностно лице на Съюза“ не предоставя ipso jure статут на работник по смисъла на член 45 ДФЕС, тъй като този статут зависи от конкретното упражняване на правото на свободно движение [10]. Същевременно, както в случая е видно от писменото становище на същото това правителство, представено при условията на евентуалност, безспорно г-н de Lobkowicz е постъпил на длъжност в Комисията в Белгия, като следователно е упражнил правото си на свободно движение, за да работи в държава членка, различна от Франция. Нещо повече, фактът, че г-н de Lobkowicz за данъчни цели е местно за Франция лице по силата на член 13 от

8 — В този смисъл вж. по-специално определение от 14 ноември 2013 г., Mlamali (C-257/13, непубликувано, EU:C:2013:763, т. 18 и цитираната съдебна практика).

9 — В този смисъл вж. по-специално определение от 14 ноември 2013 г., Mlamali (C-257/13, непубликувано, EU:C:2013:763, т. 18 и 24 и цитираната съдебна практика).

10 — Вж. решение от 16 декември 2004 г., My (C-293/03, EU:C:2004:821, т. 39–43). Вж. също заключението ми по дело Wojciechowski (C-408/14, EU:C:2015:393, т. 25).

Протокола, означава, че към момента на постъпване на работа в Комисията в Брюксел (Белгия) през 1979 г. той е имал местожителство в тази държава членка[11]. При тези обстоятелства фактът, че запитващата юрисдикция не е осведомила Съда за гражданството на г-н de Lobkowicz, не е релевантен.

33. Във всички случаи повдигнатото от френското правителство възражение се основава на погрешния постулат, че преюдициалният въпрос, така както е преформулиран от това правителство, се отнася изключително до член 45 ДФЕС.

34. Според мен обаче, и както е видно от писменото становище на Комисията, предвид формулировката на преюдициалния въпрос, с който се цели да се установи дали „има принцип“ на правото на Съюза, който би бил евентуално пречка на длъжностно лице на Съюза да се начисляват социални вноски и удръжка в държавата членка, в която е местно лице за данъчни цели, напълно е възможно този въпрос да се разгледа под друг ъгъл, тоест от гледна точка на тълкуването на Правилника във връзка евентуално с принципа на лоялно сътрудничество, заложен в член 4, параграф 3 ДЕС, или, както ще изложа подробно по-долу, от тълкуването на член 14 от Протокола, и от разпоредбите на Правилника да се изведе принципът за прилагане на социалното законодателството само на една държава членка.

35. Както е видно от съдебната практика, преюдициалният въпрос следователно остава релевантен от гледна точка на тълкуването на правото на Съюза независимо от въпроса дали съответните длъжностни лица или служители на Съюза са упражнили правото си на свободно движение[12].

36. Следователно, според мен, дори ако пропуските, изтъквани от френското правителство, бъдат приети за доказани, Съдът не би могъл нито да обяви преюдициалния въпрос за недопустим, нито да откаже да му отговори поради липса на компетентност.

37. Наистина, пропускът от страна на националния съд да посочи коя конкретна разпоредба на правото на Съюза иска да бъде тълкувана, понякога може да породи такива затруднения, че Съдът да бъде принуден да откаже да отговори по същество на поставения преюдициален въпрос[13]. Същевременно Съдът често е трябвало — имайки предвид всички представени от запитващата юрисдикция данни и воден главно от стремежа да даде в съответствие с член 267 ДФЕС полезен отговор на запитването, отправено към него с оглед на разрешаването на спора по главното производство — да взема предвид норми на правото на Съюза, които националният съд не е посочил във въпроса си[14]. Това положение е налице по-специално когато преюдициалният въпрос, отправен до Съда, не посочва никоя конкретна правна норма на

11 — Ето защо, що се отнася до длъжностните лица на Съюза, местожителството за данъчни цели представлява, обратно на твърдяното от френското правителство, критерий, по който да се определи дали това лице попада в приложното поле на член 45 ДФЕС. Всъщност член 13 от Протокола се основава на правната фикция, че длъжностните лица и служителите на работа в институциите запазват през цялата си кариера своето местожителство за данъчни цели, тоест центъра на своите интереси, в държавата членка, на чиято територия са имали местожителство към момента на постъпването си на работа.

12 — Вж., що се отнася до незачитането или частичното зачитане на годините трудов стаж на белгийски граждани на работа в институция на Съюза във връзка с придобиването на пенсионни права в Белгия, решение от 16 декември 2004 г., My (C-293/03, EU:C:2004:821), определение от 9 юли 2010 г., Ricci и Pisaneschi (C-286/09, непубликувано, EU:C:2010:420), и решение от 10 септември 2015 г., Wojciechowski (C-408/14, EU:C:2015:591). Вж. също, във връзка с незачитането на периоди на заетост, прослужени от договорно нает служител на институция на Съюза с белгийско гражданство за целите на признаването на право на обезщетение за безработица в Белгия, решение от 4 февруари 2015 г., Melchior (C-647/13, EU:C:2015:54).

13 — Вж. в този смисъл заключението на генералния адвокат Wahl по дело Gullotta и Farmacia di Gullotta Davide & C. (C-497/12, EU:C:2015:168, т. 89). Вж. в този смисъл решение от 13 февруари 2014 г., Crono Service и др. (C-419/12 и C-420/12, EU:C:2014:81).

14 — Вж. по-конкретно решения от 21 февруари 2006 г., Ritter-Coulais (C-152/03, EU:C:2006:123, т. 29), и от 27 октомври 2009 г., ČEZ (C-115/08, EU:C:2009:660, т. 81). Ако данните в преададената на Съда преписка позволяват това, възможността на Съда да преформулира преюдициалния въпрос позволява също да се избегне възможното в противен случай повторно отправяне на преюдициалното запитване и се основава и на причини, свързани с процесуалната икономия. Вж. в този смисъл заключението ми по дело Gysen (C-449/06, EU:C:2007:663, т. 43).

Съюза, а се позовава общо на Договора или на правото на Съюза в неговата цялост [15]. Така при наличието на въпроси, формулирани по неточен, неясен или неподходящ начин, Съдът си запазва правото да извлече от цялата предоставена му от запитващата юрисдикция информация и от всички документи от преписката по главното производство тези разпоредби от правото на Съюза, на които е необходимо да се направи тълкуване предвид предмета на спора [16].

38. В случая, предвид качеството на жалбоподателя по главното производство и възприетото от Съда в решение от 26 февруари 2015 г., de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123), на което запитващата юрисдикция често се позовава, смятам, че преюдициалният въпрос следва да се преформулира в смисъл дали по аналогия с Регламенти № 1408/71 и № 883/2004 съществува принцип за прилагане на социалноосигурителното законодателство само на една държава членка, който да следва било от тълкуването на член 45 ДФЕС, било от тълкуването на Протокола и на разпоредбите на Правилника, евентуално във връзка с принципа на лоялно сътрудничество, и който да е пречка на длъжностно лице в институция на Съюза да се начисляват разглежданите в делото по главното производство социални вноски и удръжка върху доходи от недвижимо имущество, получени в държавата членка, за която посоченото длъжностно лице е местно лице за данъчни цели.

Б – *По същество*

39. За да се отговори на преюдициалния въпрос, така както предложих той да бъде преформулиран, според мен първо следва да се анализира решение от 26 февруари 2015 г., de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123). След това предлагам да се провери дали възприетото в това решение може да бъде приложено в настоящото дело.

1. Решение от 26 февруари 2015 г., de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123).

40. Както вече посочих, г-н de Ruyter е нидерландски гражданин, работещ за нидерландско дружество, но с местожителство за данъчни цели във Франция. В периода 1997—2004 г. той получава доходи от закупени пожизнени ренти от нидерландски източник, които са приети от френските данъчни органи като доходи от имущество и затова върху тях са начислени вноските CSG и CRDS, социалната удръжка от 2 % и допълнителната вноска от 0,3 % към тази удръжка.

41. Г-н de Ruyter оспорва начисляването на тези социални вноски и удръжка пред френските административни съдилища. Той твърди, като се позовава на решенията от 15 февруари 2000 г., Комисия/Франция (C-34/98, EU:C:2000:84), и Комисия/Франция (C-169/98, EU:C:2000:85) [17], че поради конкретното си предназначение, а именно да финансират задължителните френски схеми за социална сигурност, тези социални вноски и удръжка противоречат на член 13 от Регламент № 1408/71, който закрепва принципа за прилагане на социалноосигурителното законодателство само на една държава членка.

42. За сезиралата Съда национална юрисдикция (френският Държавен съвет) няма никакво съмнение, че въпросните социални вноски и удръжка участват във финансирането на задължителните френски схеми за социална сигурност. За сметка на това, Държавният съвет се пита дали фактът, от една страна, че въпросните вноски и удръжка, за разлика от случаите, по които са постановени решения от 15 февруари 2000 г., Комисия/Франция (C-34/98,

15 — Вж. по-конкретно решения от 13 декември 1984 г., Haug-Adrion (251/83, EU:C:1984:397, т. 9—11), и от 26 септември 1996 г., Arcaro (C-168/95, EU:C:1996:363, т. 21—23).

16 — Вж. по-специално решения от 13 декември 1984 г., Haug-Adrion (251/83, EU:C:1984:397, т. 9), от 26 септември 1996 г., Arcaro (C-168/95, EU:C:1996:363, т. 21), и от 11 март 2010 г., Attanasio Group (C-384/08, EU:C:2010:133, т. 18 и цитираната съдебна практика).

17 — Първото от тези решения се отнася до CRDS, а второто — до CSG.

EU:C:2000:84), и Комисия/Франция (C-169/98, EU:C:2000:85), се определят не въз основа на доходи от трудови правоотношения и заместващи доходи, а на доходи от имуществото на съответния данъкоплатец, независимо дали последният е упражнявал професионална дейност, и от друга страна, че тези вноски и удръжка не са свързани с придобиване на никакво право на обезщетение или помощ по силата на схема за социална сигурност, дава все пак основание те да бъдат разглеждани като притежаващи пряка и релевантна връзка с някои от клоновете на социалната сигурност, така че действително да попадат в приложното поле на Регламент № 1408/71.

43. Съдът отговаря утвърдително на този въпрос.

44. Той първо припомня, че решаващо за прилагането на Регламент № 1408/71 е наличието на пряка и достатъчно релевантна връзка между националната разпоредба и законодателството, уреждащо клоновете на социалната сигурност, изброени в член 4 от този регламент, независимо от обстоятелството, че даден налог може да бъде квалифициран като „данък“ съгласно националното законодателство [18].

45. Също така, Съдът припомня своята практика [19], съгласно която за целите на прилагането на Регламент № 1408/71 не е релевантно дали в замяна се получават обезщетения, тъй като решаващият критерий е конкретното предназначение на вноската да финансира схема за социална сигурност на държава членка [20].

46. По-нататък, той постановява, че заключението, до което е стигнал в своите решения от 15 февруари 2000 г., Комисия/Франция (C-34/98, EU:C:2000:84, т. 36 и 37), и от 15 февруари 2000 г., Комисия/Франция (C-169/98, EU:C:2000:85, т. 34 и 35), по отношение на трудовите и заместващите доходи, следва да се приложи и по отношение на налозите, които се определят въз основа на доходите от имущество, тъй като няма спор по въпроса, че събраните с тях средства са предназначени пряко и конкретно за финансирането на някои клонове на социалната сигурност във Франция [21].

47. В това отношение Съдът подчертава, че определящото обстоятелство не е наличието на трудово правоотношение, а това, че лицето е задължително или доброволно осигурено за един или повече рискове по обща или специална схема за социална сигурност, посочена в член 1, буква а) от Регламент № 1408/71 [22].

48. Освен това Съдът отбелязва, че с оглед по-специално на завършената система от стълкновителни норми, предвидена с Регламент № 1408/71, и в частност на закрепения в член 13 от този регламент принцип за прилагане на социалноосигурителното законодателство само на една държава членка, с който се цели да се избегнат усложненията, които могат да възникнат при едновременно прилагане на няколко национални законодателства, и да се премахнат разликите в третирането, които биха произтекли за движещите се в рамките на Съюза лица, Регламент № 1408/71 не би могъл да се прилага само за доходите, които тези лица получават по трудово правоотношение, тъй като в противен случай биха били налице разлики при прилагането на член 13 от този регламент в зависимост от източника на получаваните от лицата доходи [23]. „Всъщност задължението на лицата, които пребивават в дадена държава членка, но се осигуряват по схема за социална сигурност на друга държава членка, да

18 — Решение от 26 февруари 2015 г., de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, т. 23 и 24).

19 — Решения от 15 февруари 2000 г., Комисия/Франция (C-34/98, EU:C:2000:84, т. 39 и 40), и от 15 февруари 2000 г., Комисия/Франция (C-169/98, EU:C:2000:85, т. 37 и 38).

20 — Решение от 26 февруари 2015 г., de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, т. 26).

21 — Решение от 26 февруари 2015 г., de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, т. 28).

22 — Решение от 26 февруари 2015 г., de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, т. 31).

23 — Вж. в този смисъл решение от 26 февруари 2015 г., de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, т. 35, 37 и 38).

финансират допълнително, макар и само частично, схемата за социална сигурност на държавата членка по местопребиваването си, би породило неравно третиране от гледна точка на член 13 от Регламент № 1408/71, тъй като всички други пребиваващи в тази държава лица са задължени да правят вноски само към нейната схема за социална сигурност“ [24] .

49. Според Съда от това следва, че тъй като за г-н de Ruyter не се прилага нито едно от изричните изключения от прилагането на член 13 от Регламент № 1408/71, въпросните вноски и удръжка не биха могли да се приложат нито за доходите му по трудово правоотношение, нито за тези от имуществото му, и тези констатации не биха могли да бъдат оборени с факта, че в държавата членка по месторабота доходите му от имущество все още не са били обложени с данък под формата на вноски за социална сигурност [25].

50. Следователно съжденията на Съда се основават предимно на стриктното спазване на забраната за припокриване на законодателствата в областта на социалната сигурност и на стълкновителната норма, предвидени в член 13 от Регламент № 1408/71, а именно, на практика, на изключителната приложимост на социалноосигурителното законодателство на държавата членка по месторабота. Както посочва генералният адвокат Sharpston в точка 57 от своето заключение по дело de Ruyter (C-623/13, EU:C:2014:2307), към което Съдът препраща в точка 41 от решението по същото дело, начисляването на г-н De Ruyter на вноските и удръжката, разглеждани в това дело, „би означавало да се пренебрегне забраната на припокриване на законодателства по член 13, параграф 1 и стълкновителната норма на член 13, параграф 2, буква а) от [Регламент № 1408/71]. Така остава без значение дали върху пожизнените ренти, получавани от г-н De Ruyter в Нидерландия, действително са били начислявани социални вноски“ [26].

51. Възможно ли е в настоящото дело да се развият аналогични съждения?

52. Френското правителство твърди, че това не е възможно. Всъщност според това правителство, тъй като длъжностното лице на Съюза не попада в приложното поле на Регламенти № 1408/71 и № 883/2004, то не би могло да се позове на принципа за прилагане на социалноосигурителното законодателство само на една държава членка, тъй като този принцип няма еквивалент нито в първичното право, и по-специално в член 45 ДФЕС, нито във вторичното право на Съюза.

53. Макар тезата на френското правителство да не е изцяло невярна, все пак според мен в нея не се отчита един основен правен аспект, а именно наличието на предвидена в Правилника обща схема за социална сигурност на длъжностните лица на Съюза. Ако Правилникът и задължението на държавите членки да го спазват бъдат взети предвид, това по мое мнение значително ще доближи положението на г-н de Lobkowicz до това на г-н de Ruyter.

24 — Решение от 26 февруари 2015 г., de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, т. 39 и цитираната съдебна практика).

25 — Решение от 26 февруари 2015 г., de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, т. 40 и 41).

26 — В точка 56 от същото заключение генералният адвокат Sharpston определя забраната за припокриване на законодателства, съдържаща се в член 13, параграф 1 от Регламент № 1408/71, като „абсолютно“ правило, единствените изключения от което са предвидени в член 14, букви в) и е) от този регламент.

2. Относно приложимостта на възприетото в решение от 26 февруари 2015 г., de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123) към случая по главното производство

54. Безспорно е, че CSG и другите вноски и удръжка, разглеждани в главното производство, са предназначени конкретно и пряко да финансират различни клонове на социалната сигурност във Франция и на това основание попадат в приложното поле на Регламенти № 1408/71 и № 883/2004[27].

55. Освен това безспорно е, че разглежданите в главното производство доходи от недвижимо имущество се приемат в националното право за доходи от имущество, подобно на пожизнените ренти, разглеждани в делото, по което е постановено решение от 26 февруари 2015 г., de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123).

56. Също така е безспорно, както вече посочих, че длъжностно лице на Съюза като г-н de Lobkowicz не попада в приложното поле на Регламенти № 1408/71 и № 883/2004[28].

57. На основата на тази констатация, която отличава настоящото дело от делото, по което е постановено решение от 26 февруари 2015 г., de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123), заинтересованите страни съсредоточават своите становища върху въпроса дали принципът за прилагане на социалноосигурителното законодателството само на една държава членка произтича пряко от член 45 ДФЕС, като в това отношение застъпват противоположни позиции. Комисията и г-н de Lobkowicz твърдят, че това е така и че следователно възприетото от Съда в решение от 26 февруари 2015 г., de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123), може да бъде приложено към настоящото дело на основата на тълкуването на член 45 ДФЕС. Както вече посочих, френското правителство застъпва обратната позиция и твърди, че само работниците, които попадат в приложното поле на Регламенти № 1408/71 и № 883/2004, могат да извлекат полза от решение от 26 февруари 2015 г., de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123), тъй като принципът за прилагане на законодателството само на една държава членка е утвърден единствено в тези регламенти.

58. Въпреки подновените и в съдебното заседание усилия на Комисията да открие в съдебната практика основания за тезата си, че този принцип произтича действително и пряко от член 45 ДФЕС, струва ми се, че този спор вече е разрешен в обратен смисъл от Съда в решение от 16 януари 1992 г., Комисия/Франция (C-57/90, EU:C:1992:10). Всъщност в това дело, засягащо положението на получатели на обезщетение за предсрочно пенсиониране или по схема за допълнително пенсионно осигуряване, които не попадат в приложното поле на Регламент № 1408/71, Комисията и Френската република са на противоположни позиции още по въпроса дали принципът за прилагане на социалноосигурителното законодателство само на една държава членка съществува преди разпоредбите на Регламент № 1408/71 и произтича от разпоредбите на Договора относно свободното движение на работници[29]. По-точно, като приема, че вмененото неизпълнение на задължения засяга бенефициерите на схеми, които по онова време не попадат в материалния обхват на Регламент № 1408/71, Комисията твърди, че Съдът в свои решения отпреди влизането в сила на този регламент е тълкувал членове 48 и 51 от Договора за ЕИО (понастоящем членове 45ДФЕС и 48 ДФЕС) в смисъл, че е налице принцип за прилагане на законодателството само на една държава членка[30]. За разлика от генералния адвокат Lenz, представил заключение по това дело (C-57/90, непубликувано,

27 — Следва да се отбележи, че докато решение от 26 февруари 2015 г., de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123) се отнася до CSG, социалната удръжка от 2 % и допълнителна вноска от 0,3 %, настоящото дело се отнася още и до допълнителната вноска от 1,1 %, постъпленията от която, както отбелязва запитващата юрисдикция, се внасят в националния фонд за активна солидарност и която според тази юрисдикция трябва да се разглежда също като попадаща в приложното поле на Регламенти № 1408/71 и № 883/2004.

28 — Вж. по-специално решения от 3 октомври 2000 г., Ferlini (C-411/98, EU:C:2000:530, т. 41) и от 16 декември 2004 г., My (C-293/03, EU:C:2004:821, т. 35).

29 — Решение от 16 януари 1992 г., Комисия/Франция (C-57/90, EU:C:1992:10, т. 8–10).

30 — Решение от 16 януари 1992 г., Комисия/Франция (C-57/90, EU:C:1992:10, т. 8 и 9).

EU:C:1991:345), Съдът отхвърля доводите на Комисията. Като установява, че бенефициерите на въпросните схеми не попадат в хипотезите по член 13 от Регламент № 1408/71, Съдът стига до извода, че „принципът за прилагане на законодателството само на една държава членка не може да се изтъква в тяхна полза“ [31] и че Френската република „не е нарушила задълженията си *по Договора за ЕИО*, и по-специално [...] член 13, параграф 1“ от Регламент № 1408/71 [32].

59. До днес последващата практика на Съда не е обезсилила това решение. Споменатият от Комисията факт, че Съдът редовно посочва, че принципът за прилагане на социалноосигурителното законодателство само на една държава членка „намира проявление по-специално в“ член 13 от Регламент № 1408/71 [33], според мен е само припомняне, че в други разпоредби от този регламент също се посочва този принцип [34].

60. Впрочем Съдът неотдавна отново имаше случай да повтори в решение от 26 октомври 2016 г., Hoogstad (C-269/15, EU:C:2016:802, т. 37), че принципът за прилагане на социалноосигурителното законодателство само на една държава членка се прилага единствено в хипотезите, които са посочени в член 13, параграф 2 и членове 14—17 от Регламент № 1408/71, доколкото тези разпоредби определят правилата, които следва да се прилагат в различните случаи на стълкновение на закони.

61. Решенията, посочени от Комисията в съдебното заседание, също не дават основание да се твърди, че Съдът бил потвърдил недвусмислено, че принципът за прилагане на социалноосигурителното законодателство само на една държава членка произтича пряко от разпоредбите на Договора относно свободното движение на работници.

62. Това несъмнено е вярно за решение от 9 юни 1964 г., Nonnenmacher (92/63, EU:C:1964:40, т. 574). Всъщност в това решение, което е произнесено преди решение от 16 януари 1992 г., Комисия/Франция (C-57/90, EU:C:1992:10), и тълкува връзките между член 12 от Регламент № 3 на Съвета от 25 септември 1958 година относно социалната сигурност на работниците мигранти [35] и членове 48 и 51 от Договора за ЕИО, се уточнява, от една страна, че забраната за припокриване на две национални законодателства за работниците не може да бъде въведена без съответна разпоредба, и от друга страна, че член 12 от Регламент № 3 (а не членове 48 и 51 от Договора за ЕИО) забранява прилагането на законодателството на държава членка, различна от тази, в която работи заинтересованото лице, само доколкото то би задължило последното да участва във финансирането на институция за социална сигурност, която не може да му предостави допълнителни придобивки за същия риск и за същия период.

63. Това е валидно и за решение от 15 февруари 2000 г., Комисия/Франция (C-169/98, EU:C:2000:85). В това решение Съдът несъмнено установява нарушение от страна на Френската република на членове 48 и 52 от Договора за ЕО (понастоящем членове 45 ДФЕС и 49 ДФЕС). Тази констатация обаче следва и отпраща към констатацията, направена от Съда при преценката му дали е налице неизпълнение на задължения по член 13 от Регламент № 1408/71. Освен това Съдът не посочва, че принципът за прилагане на социалноосигурителното законодателството само на една държава членка произтича от упоменатите по-горе разпоредби на Договора за ЕО. Той просто приема, че начисляването на CSG върху трудови и заместващи доходи на наети и самостоятелно заети лица, които са с местожителство във Франция, но не са подчинени на френското социалноосигурително законодателство, представлява — поради

31 — Решение от 16 януари 1992 г., Комисия/Франция (C-57/90, EU:C:1992:10, т. 14).

32 — Решение от 16 януари 1992 г., Комисия/Франция (C-57/90, EU:C:1992:10, т. 21) (курсивът е мой). Вж. в същия смисъл и решение от 6 февруари 1992 г., Комисия/Белгия (C-253/90, EU:C:1992:58, т. 18).

33 — Вж. по-специално решение от 12 юни 2012 г., Hudzinski и Wawrzyniak (C-611/10 и C-612/10, EU:C:2012:339, т. 41 и цитираната съдебна практика).

34 — Вж. по-специално, що се отнася до член 14, параграф 2 от Регламент № 1408/71, решения от 9 март 2006 г., Piatkowski (C-493/04, EU:C:2006:167, т. 21), и от 16 май 2013 г., Wencel (C-589/10, EU:C:2013:303, т. 47).

35 — ОВ 1958, стр. 561.

изискването те да участват във финансирането на схемата за социална сигурност на тази държава членка, по която не са осигурени лица — едновременно нарушение на член 13 от Регламент № 1408/71 и заради съществуването на посочения член неравно третиране, противоречащо на свободното движение на работници[36]. Така, установеното от Съда неизпълнение на задължения, произтичащи от членове 48 и 52 от Договора за ЕО, не изглежда напълно автономно спрямо нарушението на член 13 от Регламент № 1408/71. Във всички случаи, както ще уточня в точка 65 от настоящото заключение, забраната за държава членка да изисква от работника да участва във финансирането на схема за социална сигурност, по която той не е осигурено лице, не следва автоматично от предварителната констатация, че разглежданият случай попада в обхвата на принципа за прилагане на социалноосигурителното законодателството само на една държава членка.

64. Следователно, макар принципът за прилагане на социалноосигурителното законодателство само на една държава членка несъмнено да допринася за насърчаването на свободното движение на работници в рамките на Съюза, като подчинява последните само на едно социалноосигурително законодателство[37], на настоящия етап от развитието на правото на Съюза този принцип не произтича пряко от член 45 ДФЕС, или, по думите на Комисията, не е „присъщ“ на тази разпоредба.

65. Като се има предвид това, изобщо не е изключено да се окаже, че спорът между заинтересованите страни в настоящото дело по повод на произхода на принципа за прилагане на социалноосигурителното законодателство само на една държава членка, в крайна сметка се дължи на едно объркване, що се отнася до смисъла, който Комисията влага в този израз. Всъщност, по-специално с оглед на устните състезания пред Съда, изглежда, че Комисията разбира този израз като синонимен на забраната за държавите членки да изискват от работниците мигранти да правят невъзвръщаеми осигурителни вноски, тоест без никаква насрещна престация под формата на социални обезщетения, или да задължават последните да участват във финансирането на национални схеми за социална сигурност, по които те не са осигурени лица, тоест без никаква надежда да извлекат каквато и да било полза от тях. Наистина, както посочва Комисията, Съдът изисква от държавите членки да спазват подобна забрана, която понякога извежда пряко от разпоредбите на Договора в областта на свободното движение на хора[38]. Същевременно тази забрана не се припокрива с принципа за прилагане на законодателството само на една държава членка. Всъщност Съдът е наложил нейното спазване и в случаи, в които положението на работниците мигранти се урежда едновременно от няколко национални социалноосигурителни законодателства[39].

66. Забраната за държавите членки да налагат двойно осигуряване без допълнителни придобивки или да задължават работника мигрант да участва във финансирането на схема за социална сигурност, по която той не е осигурено лице и от която следователно не може да извлече никаква полза, според мен представлява общият знаменател на тази съдебна практика, без значение дали разглежданият случай се урежда от Регламенти № 1408/71 и № 883/2004, или остава извън приложното поле на последните.

36 — Вж. решение от 15 февруари 2000 г., Комисия/Франция (C-169/98, EU:C:2000:85, т. 42—45).

37 — В този смисъл вж. по-специално решение от 26 май 2005 г., Allard (C-249/04, EU:C:2005:329, т. 32).

38 — Вж. по-специално решения от 15 февруари 1996 г., Kemmler (C-53/95, EU:C:1996:58, т. 13 и 14), от 15 февруари 2000 г., Комисия/Франция (C-169/98, EU:C:2000:85, т. 42 и 45), от 19 март 2002 г., Hervein и др. (C-393/99 и C-394/99, EU:C:2002:182, т. 49), от 21 януари 2016 г., Комисия/Кипър (C-515/14, EU:C:2016:30, т. 40), и от 6 октомври 2016 г., Adrien и др. (C-466/15, EU:C:2016:749, т. 30). Комисията цитира повечето от тези решения в съдебното заседание в подкрепа на своята теза, че член 45 ДФЕС утвърждава принципа за прилагане на социалноосигурителното законодателството само на една държава членка.

39 — Вж. решения от 19 март 2002 г., Hervein и др. (C-393/99 и C-394/99, EU:C:2002:182, т. 49, 61 и 64), от 9 март 2006 г., Piatkowski (C-493/04, EU:C:2006:167, т. 34—36), и от 6 октомври 2016 г., Adrien и др. (C-466/15, EU:C:2016:749, т. 30). В този смисъл вж. също заключението на генералния адвокат Sharpston по дело de Ruyter (C-623/13, EU:C:2014:2307, т. 58).

67. С други думи, тази забрана произтича както от принципа за прилагане на социалноосигурителното законодателство само на една държава членка, така и, когато този принцип няма пряко приложение, от изискването за премахване на неравното третиране на работниците мигранти и местните работници [40].

68. В крайна сметка, именно за тази забрана става дума в настоящото дело. Всъщност безспорно е, че социалните вноски и удръжка, които се изискват от г-н de Lobkowicz, са пряко и конкретно предназначени да финансират различните клонове на френската схема за социална сигурност, по която г-н de Lobkowicz не е осигурено лице, тъй като последният е осигурен единствено и задължително по въведената с Правилника обща здравноосигурителна схема (наричана по-нататък „ОЗОС“).

69. Като се има предвид това, обстоятелството, че положението на г-н de Lobkowicz се урежда от Правилника, според мен не бива да бъде пренебрегвано или подценявано. По-специално според мен то не бива да води до преимуществено разглеждане на преюдициалния въпрос в светлината на член 45 ДФЕС, а до разглеждане именно в светлината на Правилника.

70. В това отношение следва да се припомни, че както е видно от член 14 от Протокола и от разпоредбите на Правилника, Съюзът притежава изключителната компетентност да определя схемата за социална сигурност на своите длъжностни лица и условията и реда за прилагане на тази схема.

71. Правилникът стига много по-далеч от системата за координиране на националните социалноосигурителни законодателства, предвидена с Регламенти № 1408/71 и № 883/2004, тъй като установява истинска *обща* здравноосигурителна схема и пенсионна схема в полза на длъжностните лица на Съюза. Всъщност касае се за схеми за задължително осигуряване на длъжностните лица на Съюза при постъпването им на работа, засягащи основните клонове на социалната сигурност, които, ако ставаше въпрос за осигуряването на другите работници мигранти съгласно националните законодателства, без никакво съмнение биха попадали в материалния обхват на Регламенти № 1408/71 и № 883/2004 [41], и които също така предполагат плащане на социалноосигурителни вноски към посочените схеми [42].

72. Несъмнено, при упражняването на своята компетентност във връзка с организацията на системите си за социална сигурност държавите членки са задължени да спазват правото на Съюза [43], по-специално Протокола, който има същата правна сила като Договорите [44], и Правилника, който, припомням, е приет с регламент с общо приложение, задължителен е в своята цялост и се прилага пряко във всички държави членки съгласно член 288, втора алинея ДФЕС [45].

40 — Би било интересно да се отбележи в това отношение, че в решение от 6 октомври 2016 г., Adrien и др. (C-466/15, EU:C:2016:749, т. 30) Съдът приема, че разглежданата в това дело френска нормативна уредба въвежда ограничение и следователно противоречи на член 45 ДФЕС, въз основа само на обстоятелството, че съответните срочно наети служители на Съюза са били задължени да плащат „невъзвръщаеми осигурителни вноски“ в националната пенсионна схема, по която продължават да се осигуряват, използвайки възможността, която тази нормативна уредба предоставя на командированите национални служители.

41 — Припомням, че съгласно Условията за работа на другите служители разпоредбите на Правилника в областта на социалната сигурност се прилагат по аналогия за срочно наетите служители.

42 — Вж. съответно, по отношение на ОЗОС, член 72, параграф 1, трета алинея от Правилника, а по отношение на пенсионната схема — член 83, параграф 2 от Правилника.

43 — Вж. по-специално решения от 4 декември 2003 г., Kristiansen (C-92/02, EU:C:2003:652, т. 31), от 4 февруари 2015 г., Melchior (C-647/13, EU:C:2015:54, т. 21), и от 10 септември 2015 г., Wojciechowski (C-408/14, EU:C:2015:591, т. 35).

44 — Вж. по-специално становище 2/13 от 18 декември 2014 г. (EU:C:2014:2454, т. 161).

45 — В този смисъл вж. по-специално решения от 4 юли 2013 г., Gardella (C-233/12, EU:C:2013:449, т. 30), и от 10 септември 2015 г., Wojciechowski (C-408/14, EU:C:2015:591, т. 36). Вж. също, що се отнася до Условията за работа на другите служители, решение от 4 декември 2003 г., Kristiansen (C-92/02, EU:C:2003:652, т. 32).

73. Ето защо държава членка, която би задължила длъжностно лице на Съюза да заплаща социалноосигурителни вноски върху заплатата си, очевидно би нарушила компетентността на институциите на Съюза, произтичаща от член 14 от Протокола и от разпоредбите на Правилника. От гледна точка на съответното длъжностно лице подобно задължение би могло да го разубеди да приеме длъжност в институциите на Съюза, тъй като ще трябва да продължи да се осигурява по схемата за социална сигурност на своята държава членка по произход без никаква насрещна престация [46], докато от гледна точка на тези институции подобно положение би затруднило доброто им функциониране в нарушение на задължението за лоялно сътрудничество и съдействие, което държавите членки трябва да спазват и което включва задължението да улесняват изпълнението на задачите на институциите на Съюза [47].

74. Същото би било валидно и за законодателството на държава членка, съгласно което върху заплатата или възнаграждението на длъжностно лице на Съюза биха се начислявали вноски и удръжки, които са пряко и конкретно предназначени да финансират схемата за социална сигурност на тази държава членка, независимо от факта, че тези вноски и удръжки биха били квалифицирани като „данъци“ в националното право [48] и не биха били свързани с придобиване на никакво право на социални обезщетения или придобивки съгласно социалноосигурителното законодателство на тази държава членка [49]. Всъщност предвид Протокола и Правилника длъжностно лице на Съюза не може да бъде подчинено, що се отнася до неговите възнаграждения и заплати, на социалноосигурителното законодателство на дадена държава членка, включително на това на държавата членка, в която е местно лице за данъчни цели съгласно член 13 от Протокола.

75. С предоставената на институциите на Съюза изключителна компетентност да определят правилата и условията на здравноосигурителната и пенсионната схема на своите длъжностни лица се цели не само да се улеснява наемането на последните, но и да им се предоставя пълно и еднородно социално осигуряване и да се определя размерът на тяхното участие в посочените схеми независимо от приложимите в тяхната държава членка по произход социалноосигурителни закони. Възлагането на такава компетентност на институциите на Съюза следователно има за цел и да гарантира равно третиране на длъжностните лица на Съюза с различно гражданство, така че по-специално да се осуети възможността те евентуално да бъдат принудени да участват във финансирането на няколко схеми за социална сигурност или да правят вноски в тях.

76. Следователно смятам, че член 14 от Протокола и разпоредбите на Правилника в областта на социалната сигурност изпълняват по отношение на длъжностните лица на Съюза функция, която е най-малкото аналогична на тази на член 13 от Регламент № 1408/71 и на член 11 от Регламент № 883/2004 по отношение на другите работници мигранти и която се изразява по-специално в забрана за припокриване на схеми за социална сигурност и в изключване на задължението за участие във финансирането и/или правенето на вноски в такива схеми, без да е възможно да се получи някаква полза от тях.

46 — В този смисъл вж. по-специално решение от 21 януари 2016 г., Комисия/Кипър (C-515/14, EU:C:2016:30, т. 45).

47 — В този смисъл вж. по-специално решение от 21 януари 2016 г., Комисия/Кипър (C-515/14, EU:C:2016:30, т. 52 и цитираната съдебна практика).

48 — Освен това в особения случай на длъжностните лица и срочно наетите служители на Съюза квалифицирането на такива вноски и удръжки върху доходите от работата на тези лица на служба в институциите на Съюза като „данъци“ съгласно националното право, все пак би било в разрез с постановената в член 12, втора алинея от Протокола забрана, съгласно която тези лица се освобождават от националните данъци върху заплатите, надниците и възнагражденията, които са им били изплатени от Съюза.

49 — Вж. по аналогия решения от 15 февруари 2000 г., Комисия/Франция (C-169/98, EU:C:2000:85, т. 32, 37 и 38), и от 26 февруари 2015 г., de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, т. 24 и 26).

77. Този анализ се подкрепя от факта, че за разлика от длъжностните лица (и срочно наетите служители) на Съюза, договорно наетите служители на последния, чиито договори по принцип не са можели — към момента на настъпване на обстоятелствата по спора в главното производство — да имат продължителност, надхвърляща три години, попадат в приложното поле на член 16, параграф 3 от Регламент № 1408/71, изменен с Регламент (ЕО) № 988/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 г.[50], и на член 15 от Регламент № 883/2004[51]. Макар договорното наетите служители несъмнено да имат право на избор, все пак упражняването на това право, което възниква от датата на постъпването им на работа, може да доведе до прилагането на социалноосигурителното законодателство само на една държава членка. Така съгласно разпоредбите на посочените по-горе регламенти договорно нает служител на Съюза, който за данъчни цели е местно за Франция лице и който избере спрямо него да се прилага социалноосигурителното законодателство на държавата му по месторабота, например това на Кралство Белгия, ще трябва, подобно на другите работници, попадащи в приложното поле на Регламенти № 1408/71 и № 883/2004, да бъде освободен от тежестта да участва, дори и отчасти, във финансирането на схемата за социална сигурност на държавата членка, в която е местно лице за данъчни цели и в която не е осигурено лице, в съответствие с възприетото в решение от 26 февруари 2015 г., de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, т. 38—40), включително съответно и що се отнася до получените от него доходи от имущество.

78. С оглед и на връзката между Правилника, който, припомням, датира от 1968 г., и Регламенти № 1408/71 и № 883/2004, изглежда напълно невероятно законодателят на Съюза да е искал да изключи длъжностните лица и срочно наетите служители на Съюза, които са част от категорията работници мигранти, от обхвата на принципа за прилагане на социалноосигурителното законодателство само на една държава членка, като се има предвид, че по отношение на тях това законодателство се свежда до релевантните разпоредби на Правилника. Обратно, тези длъжностни лица и срочно наети служители на Съюза не попадат в приложното поле на тези регламенти, тъй като вече са обхванати от въведената с Правилника ОЗОС.

79. При тези обстоятелства смятам, че съображенията за възприетото от Съда в решение от 26 февруари 2015 г., de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, т. 38—40), са относими и към длъжностни лица на Съюза в положение като това на г-н de Lobkowicz. Всъщност в противен случай това длъжностно лице, което за данъчни цели е местно за Франция съгласно член 13 от Протокола, би било принудено не само да прави вноски към ОЗОС в приложение на Правилника, но също така да финансира, макар и частично, различните клонове на френската схема за социална сигурност, докато другите френски граждани, които не са упражнили свободата си на движение, биха правили вноски само към френската схема.

80. По мое мнение тези съображения не се обезсилват от възраженията на френското правителство, съгласно които въпросните вноски и удръжка при всяко положение не предполагали никаква насрещна престация под формата на социални обезщетения, доколкото са квалифицирани като „данъци“ съгласно националното право, а същевременно върху въпросните доходи от имущество не бил начисляван никакъв аналогичен налог.

50 — ОВ L 284, 2009 г., стр. 43.

51 — Тези две разпоредби гласят следното: „Членовете на договорно наетия персонал на [Съюза] могат да бъдат подчинени на законодателството на държавата членка, в която са наети на работа, на законодателството на държавата членка, на което последно са били подчинени, или на законодателството на държавата членка, чиито граждани са, при спазване на разпоредби, различни от тези относно семейните помощи, предоставяни по схема, приложима към този персонал. Това право на избор, което може да се упражни само веднъж, има действие от датата на встъпване в трудово правоотношение“. Ще припомня, че преди създаването на категорията „договорно наети служители“ в Условията за работа на другите служители член 16, параграф 3 от Регламент № 1408/71 визираше категорията „помощен персонал“.

81. Всъщност, както изтъкват и г-н de Lobkowicz, и Комисията, тези възражения вече са разглеждани и отхвърлени от Съда в решения от 15 февруари 2000 г., Комисия/Франция (C-169/98, EU:C:2000:85, т. 31—38), и от 26 февруари 2015 г., de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123, т. 41).

82. Що се отнася по-специално до второто възражение, повдигнато от френското правителство, добавям, че макар безспорно Френската република да е оправомощена да упражнява своята данъчна компетентност по отношение на доходите на г-н de Lobkowicz от недвижимо имущество, във връзка с които впрочем не биха могли да се приложат разпоредбите на член 13 от Протокола, тази компетентност трябва да се упражнява при спазване на правото на Съюза. Доколкото, независимо от квалификацията им по националното право, вноските и удръжката, разглеждани в настоящото дело, са предназначени пряко и конкретно да финансират френската социална сигурност, те следва да се разглеждат като попадащи в приложното поле на изключителната компетентност на институциите на Съюза да определят общата здравноосигурителна схема за своите длъжностни лица, която, както вече изтъкнах, не допуска държава членка да задължава тези длъжностни лица да финансират, макар и частично, нейната собствена схема за социална сигурност, без никаква надежда в замяна да получат, за разлика от другите местни лица, осигурени по схемата за социална сигурност в тази държава членка, каквато и да било полза.

V – **Заключение**

83. Предвид всички гореизложени съображения предлагам на Съда да отговори на преюдициалния въпрос, отправен от Cour administrative d'appel de Douai (Апелативен административен съд Дуе) (Франция), по следния начин:

„Принципът за прилагане на социалноосигурителното законодателство само на една държава членка, който произтича от член 14 от Протокола за привилегиите и имунитетите на Европейския съюз, приложен към Договора за ЕС, Договора за функционирането на ЕС и Договора за ЕОАЕ, и от разпоредбите на Регламент (ЕИО, Евратом, ЕОВС) № 259/68 на Съвета от 29 февруари 1968 година относно определяне на Правилника за длъжностните лица и Условията за работа на други служители на Европейските общности и относно постановяване на специални мерки, временно приложими за длъжностните лица на Комисията, изменен с Регламент (ЕС) № 1240/2010 на Съвета от 20 декември 2010 година, трябва да се тълкува в смисъл, че е пречка на длъжностни лица на институция на Съюза, изцяло осигурени по общата здравноосигурителна схема, предвидена с посочения регламент, да се начисляват в държавата членка, в която те са местни лица за данъчни цели, вноски и удръжка, които са предназначени пряко и конкретно да финансират социалноосигурителната схема на посочената държава членка и се определят върху получените в тази държава членка доходи от недвижимо имущество, така че въпросната държава членка не може да изисква от тези длъжностни лица да финансират, макар и частично, нейната собствена схема за социална сигурност, без никаква надежда в замяна да получат, за разлика от другите местни лица, осигурени по схемата за социална сигурност в тази държава членка, каквато и да било полза“.